

man havde brugt en lempeligere beregningsformel, ville det ikke være kommet varmekunderne, men gasselskaberne, til gode.

Hovedreglen blev derfor en såkaldt pro-rata-regel. Dette er fortsat gældende for decentral kraftvarme. Pro-rata-reglen betyder, at man fordeles brændselsforbruget i samme forhold som produktionen af el og varme. Er der således af 125 brændsel fremstillet 40 el og 60 varme, vil 40 pct. af brændselsforbruget altså 50 brændsel blive henregnet til elektricitet og 60 pct. af brændselsforbruget altså 75 brændsel blive henregnet til varme, hvoraf der skal betales afgift.

Pro-rata-reglen har samme virkning, som hvis man brugte en e-formel, hvor e var fastsat til den samlede virkningsgrad for værket og også samme virkning, som hvis man brugte en v-formel, hvor v var fastsat til den samlede virkningsgrad for værket.

Fordelingen af gassen mellem fjernvarmetarif, hvor prisen var høj, og eltarif, hvor prisen var lav, var selvfølgelig vigtig for såvel varmeværket som gasselskabet. Fordelingen er fastsat i gaskontrakterne, der er forhandlet mellem parterne. Der findes forskellige kontrakttyper. Den type, der nu er næsten altdominerende for decentrale kraftvarmeværker, var omtrent på samme niveau som en pro rata fordeling, men formuleret lidt anderledes. Efter den dominerende kontrakttype vil brændselsmængden til elektricitet blive beregnet som elproduktionen delt med en e-faktor på 0,835. Resten af gasmængden henregnes til varme. Fremstilles der således 40 el og 60 varme ud af 125 brændsel vil 47,9 (40/0,835) brændsel blive henregnet til elfremstilling og 77,1 brændsel til varmfremstilling efter kontrakten.

Ved forhøjelsen af naturgasafgiften, der blev vedtaget i foråret 1997, men trådte i kraft i efteråret 1998, blev der givet tilladelse til, at man kunne anvende den fordelingsnøgle, som var aftalt mellem gasselskabet og kraftvarmeværket i stedet for pro rata reglen, dog aldrig en e-faktor under 0,835. I det gennemgående eksempel ville pro-rata-reglen dog være den gunstigste for værket at anvende, da man her alene skulle betale afgift af 75 brændsel, men for alle decentrale kraftvarmeværker, der har en samlet virkningsgrad over 83,5 pct., er det gunstigst at anvende samme fordeling, som den, der er aftalt mellem gasselskabet og fjernvarmeselskabet. De fleste kraftvarmeværker har en samlet virkningsgrad over 83,5 pct., men for en række industrielle kraftvarmeværker, er den samlede virkningsgrad lavere, og det er også tilfældet, i det mindste periodevis, for en del almindelige kraftvarmeværker. Muligheden for at kunne benytte samme fordelingsnøgle som aftalt mellem køber og sælger af gas gav ikke mening for andet brændsel end naturgas, da der ikke er forskel i omkostningerne og prisen på andet brændsel, alt efter om det anvendes til det ene eller det andet formål.

Resultatet af reglerne for decentral kraftvarme er en væsentligt større afgiftsbelastning af varmen fra sådanne værker end for varme fra centrale kraftvarmeværker.

I følgende tabel er vist hvor meget brændsel, der betales afgift af i pct. af varmeleverancen under forskellige forudsætninger om sammensætningen af decentrale værkers produktion.